

סניף "שמרו משפט" * בי"ד מיוחד למקוח על: האצט, עקלים, סיוכים, היתרי ערבות, פסקי דין, גיטין * ומנן לבע"ד שלא יקפוחו מכותם: לכתובת הבי"ד, ותיקן גמור, ולמזיק נתני, ולמאן בבורחת, ובמעונים

אזהרה לכל בעל - לפרש בנוסח השט"ב - מה שחותם בו"ד דאישות: שאין לה שום תוקף - בכל הנוגע ל"חיוב גירושין"

[והכרוז להסיר מכשול ד"אשת איש" - שע"י זיוף מחפיר מה שהוחמק בשו"ת אג"מ - ובמאגר ספרים האלקטרוני של "בר-אילן"]

הן ידוע היטב, חומר הכשול של "גט מעושה" - מה שתוצאותיה היא הריסת חומת קדושתן של ישראל, ופירצה חמורה בהתרת "אשת איש" לעלמא היי - ובהטמעת "ממזרים" בישראל רח"ל. ומהאי טעמא - נזהרו המורים מעולם: שלא לחייב את הבעל במתן גט - כשאין חיובו ע"ז - ברור להלכה. ומטעם זה, הרעישו כל גדולי ישראל - נגד החוק האומלל הנקרא "געט לאו", מה שנחקקה בניו יארק - בהשתדלות "רע-בנים" ריפורמים, מה שבשעתה יצא נגד חוק זה - "קול קורא" עם יותר ממאה חתימות מגדולי דורינו - שהכריזו: שכל גט - הניתן תחת הלחץ של חוק הזה, הוא פסול ובטל - מכח דין "גט מעושה", והדברים ידועים לכל תופשי תורה ומורי הוראה בישראל.

ויש לדעת, שחוק ה"געט-לאו" - יש לה שני שלבים: שלב הראשון - היתה: שכל בעל - הבא אל השופט לדרוש ממנו "סיוול דיווארס", [מה שנדרש לו - בכדי שיוכל לישא אשה אחרת - באישור חוק המדינה "מערידוש לייסענס"], שלא ייתן לו - רק כשיפטר מקודם את אשתו כגמ. והגם דבשו"ת אג"מ (ס"ז, ס"י ק"ז) כותב שאין בזה חשש - מן המעם: דכיון דאינם עושים עמו בפועל שום "רעה" - אלא דכשהוא בא לבקש מהם "טובה": ליתן לו "דיווארס" - אז אינם עושים לו מבוקשו - שוב לא נחשב ככפיה. אולם, גם הוא מדגיש (ס"ז, ד"ה 66), שידקדקו שלא יעשו החוק - באופן שיענישוהו בממון או במאסר - אם ישא אחרת בלא נתינת גט, דאז שפיר ייתכן שנחשב ככפיה, [ובמאגר "בר-אילן" - נזדייפו דבריו בזה, וליתר ביאור - ראה מעל"ד (ס"ז, 6)]. אמנם הרבה גדולים - חששו אף על חוק זה ד"געט-לאו" הראשון, דמלבד מה שפחדו - מכל התערבות ממשלתית כ"ש בעניני גיטין - שתוצאותיה מי ישרנה. הלא אף אף מצד ההלכה - יש בג"ד משום חשש ד"גט מעושה" אף ב"מניעת טובה" גרידא - כשהבעל פטור מדינא מלגרשה, [והמקורות ע"ז - ראה מעל"ד (ס"ז, 6)].

והנה, באג"מ בתשובה שלאח"י (ס"ז, ס"י ק"ז) - הוא משיב שם על שאלה אחרת - מענין לענין באותה ענין של ה"געט לאו" (הראשון): אם ראוי להתנות - בשטר התנאים: שאם יבוא לידי פירוד ח"ו - אז לא יעכב הבעל מליתן גט פיטורין... כאשר יצוה הבי"ד פלוני, עכ"ל השואל. והוא משיב ע"ז - בזה"ל: והנה כוונת תנאי זה - הוא: שיכריחו בערכאות - ע"י שיסרבו ליתן "דיווארס" - שיצייתו שני הצדדים להבי"ד, [וממשיך (ד"ה וס"ה) וז"ל]: והנה למעשה - הוספת תנאי זה מותר, ואם מחמת זה מסדרים גמ - לא יהיה נחשב כגט מעושה (עיי' גם לעיל בס"י ק"ז), ובאמת התועלת להציל שניהם מחבלי עיגון - היו דבר גדול וכו', עכ"ל. [ולביאור דבריו - ראה מעל"ד (ס"ז, 6)].

ולמעשה, אכן נתקבלה החוק - הידוע כ"געט לאו" (הראשון), ותוצאותיה לא איחרה מלבא - וכמו שחשו הרבה מגדולי ישראל - שראו את הנולה, כי בזמן קצר לאחר שיצא החוק הראשון, כשראו ה"רע-בנים" שזה לא המילה - די לחץ על הבעל למתן גט. השתדלו אצל השלטון - לחוקק את ה"געט לאו" השני: המעניש את הבעל - הממאן מליתן גט - בנתינת כל רכושו לאשתו, ועד כדי לאסרו בכלא - ע"י חיובי תשלומי קנסות של הון רב. ועל חוק זה השני - שאכן מהוה "הענשה" על מניעת נתינת גט, כבר השווו כל גדולי ישראל - בדיעה אחת: שזה מפיל פסול גמור על הגט וכנ"ל (ד"ה ס"ה). ושום רב חרידי - לא הרהיב להכשיר גט הניתן תחת לחץ - של חוק "געט לאו" השני.

ברם, נתקיים בנו - צעקת הנביא (ישעיהו י"ז, כ'): הרשעים כים נגרש - כי השקט לא יוכל, שבא איזה פוקר, והכנים בזיוף שינויים עיקרוניים - בתשובה השניה של האג"מ (ס"י ק"ז) הנ"ל (ד"ה וס"ה) - וגם במאגר האלקטרוני של "בר-אילן", והחסיר הרבה תיבות משם - עם המטרה הניכר - שישתמע מינה: כאילו שהוא מכשיר - גם את ה"געט לאו" השני, עכ"פ כשיש "פסק" - המבוסס על חתימת שט"ב: שיתן גט - אף כשפטור מזה מדינא. דבמקום שהיה כתוב: "והנה כוונת תנאי זה - הוא: שיכריחו בערכאות - ע"י שיסרבו ליתן דיווארס" - שיצייתו שני הצדדים להבי"ד", הכניסו (ס"ז, ד"ה נד"ה) רק המלים: "ועל ידי הוספה זו - יכריחו הערכאות שיצייתו שני הצדדים להבי"ד...", וחסלו!

וכן בקטע הבא (ס"ז, ד"ה ס"ה). במקום שהיה כתוב: "הוספת תנאי זה מותר - ואם מחמת זה מסדרים גמ - לא יהיה נחשב כגט מעושה, עיין גם לעיל בס"י ק"ז", החסירו והכניסו הם - רק המלים: "הוספת דבר זה מותר, והגט לא יהיה גט מעושה...", וחסלו! כדי שלא ירגיש הקורא - שהוא מדבר רק מ"מניעת טובה" - שלא ליתן לו "דיווארס". וככה ע"י הנוסח המזויף - ישתכנע הקורא התמים בשקר, כאילו שהוא מכשיר את ה"געט-לאו" השני, להכריח את הבעל למתן גט - ע"י כח הערכאות, עכ"פ כשיש "פסק" - המבוסס על חתימת שט"ב: שעליו ליתן גט - אף כשאינו מחוייב לעשות כן מדינא. וזהו זיוף מחפיר - ומכשול איום ונורא - המטיל ששה פסלנות על הגט [וכמבואר מעל"ד (ס"ז, ד)], וכדי בזיון וקצף. [והגם שאין זה המלת אשמה - על חברת "בר-אילן", כי ייתכן שהזיוף נעשה - ע"י מי שמסר להם ה"דיסק", אבל איך שיהיה - עכ"פ לימוד גדול וברור - יוצא לנו מזה: שאין להסתמך על מאגר "בר-אילן" - מבלי לבדוק היטב במקור הדברים].

והיות שלאחרונה - נתרבו מקרים, שדיינים [ו"בוררים"] - הסתמכו על דברי האג"מ המזויפים הנ"ל, לחייב הבעל במתן גט - אף כשמדינא פטור לגמרי מזה - רק על הסמך: היות שהבעל לתומו - חתם אצלם על שט"ב, ועי"ז הם מטילים עליו לחץ - ע"י בזיונות פומביות ד"פירוב", או ככה ה"ערכאות" - המענישים אותו ב"נתינת כל רכושו לאשתו" - ועד כדי לאסרו "בכלא" ע"י "קנסות דממונא" [אפילו במקום דלא קיים חוק ה"געט-לאו"] - עד שיגרש, לחצים המטילים "פסולים" חמורים - על הגט וכנ"ל. אשר על כן אנו מכריזים כדלהלן:

[א]. כל בעל - שחותם "שטרי בירוין" אצל בי"ד - בעניני אישות, חייב להדגיש בפירושו - בתוך השט"ב: שחתימתו אינו מעניק להם שום סמכות כלל - על חיוב מתן גט - ואף לא בתור "ייעוץ" [שכתבת], וכן על שום דבר - מה שיכול להטיל עליו לחץ כלשהו ע"ז, ושאם יעברו ע"ז - אז יתבטל תוקף השט"ב, [ראה מעל"ד (ס"ז, 6)].

[ב]. אף כשהבעל חתם על "שטרי בירוין" - מבלי תנאי הנ"ל (ס"ז, 6), מ"מ אסור להדיינים לחייבו - [או אף רק "ייעוץ" בכתב] על מתן גט, ואם אכן עשו כן - אסור לו ליתן גט כל זמן שמוטל תחת לחץ חתימתו, וכ"ל גט הניתן במצב זה - הוא פסול ובטל.

ועל זה באתי עה"ח - בשם שאר חברי הבי"ד - דסניף "שמרו משפט", יום ב' לסדר "אצבע אלקים הוא" (וארא), שלשה ועשרים יום לחודש טבת, תשס"ט לפ"ק.

עזרת אלקים ואלהינו
אברהם שמואל יהודה געשטעמנער
ראב"ד בי"ד צ' סניף "שמרו משפט"

